

Pamplona den 1 augusti 2012

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Högtiden av Jungfru Marias upptagelse till himlen, som Kyrkan firar den 15 augusti, lockar denna månad vårt hjärta och vår blick. Då vi betraktar vår Moders skönhet, som upptogs av Gud med kropp och själ till himmelens härlighet, tänds vår barnakärlek ännu mer inför en så upphöjd person. Medvetna om vår fattigdom och intighet, ber vi henne tillsammans med Kyrkan: *da manum lapsis, fer opem cadúcis*,¹ hjälp de fallna, rädda oss som är begränsade i tid och rum. Låt oss sedan med ett barns tacksamhet på djupet upprepa - och betrakta innehållet - som den helige Josemaría: **Moder!, vår Moder!, min Moder!**

Mässans första läsning talar om den scen som den helige Johannes beskriver i Uppenbarelseboken: *Och Guds tempel i himlen öppnades, och förbundsarken blev synlig i hans tempel (...). Och ett stort tecken syntes på himlen, en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krans av tolv stjärnor på sitt huvud.*²

Som en kommentar till detta bibelställe frågar sig Benedikt XVI (låt oss be mer för honom och hans böneämnen): **Vilken betydelse har arken? Vad är det som visar sig? För det gamla förbundet var den en symbol för Guds närvaro bland folket. Men symbolen har nu ersatts av verkligheten. Det nya förbundet säger alltså att den sanna förbundsarken är en levande och konkret person: det är Jungfru Maria. Gud bor inte i en möbel. Gud bor i en person, i ett hjärta: Maria, hon som i sitt sköte bar Guds evige Son som blev människa, Jesus, vår Herre och Frälsare.**³

Genom Ordets människoblivande i hennes helt rena sköte, uppfylls i henne Guds löften till Israels gamla folk helt och hållet. Gud har ingått ett nytt och slutgiltigt förbund och denna gång inte med ett folk, utan med hela människosläktet; inte på Sinaiberget, utan i Marias obefläckade

¹ Tidegården, Jungfru Marias upptagning till himmelen, *Hymn vid första vespern*.

² Romerskt missale, Jungfru Marias upptagning till himmelen, Första läsningen (Upp 11:19-12:1).

³ Benedikt XVI, Predikan vid Jungfru Marias upptagning till himmelen, 15/8 2011.

sköte, där Ordet blev kött för att bo bland oss. Låt oss tacka vår Fru för att ha lytt Guds plan fullkomligt med sin ödmjukhet, sin lydnad och sin renhet. Låt oss be henne om att vi som är hennes döttrar och söner (män och kvinnor i alla tider) följer hennes föredöme och anstränger oss för att med Guds hjälp uppnå de dygder som glänsar i vår Moder.

Med anledning av denna högtid, inbjuder jag er att begrunda några följder som vi kan upptäcka då vi betraktar denna scen. Men inte bara begrunda utan också sätta dem i praktiken genom att följa den helige Faderns lära och den helige Josemarías föredöme.

Författaren av Hebréerbrevet påminner att i det viktigaste rummet i det gamla templet i Jerusalem, det allra heligaste, *stod ett gyllene rökelsealtare och förbundsarken, som var helt överdragen med guld. I den fanns ett guldkärl med mannat, Arons stav, den som hade skjutit gröna skott, och förbundstavlor.*⁴ Låt oss titta närmare på arken, en symbol för Jungfru Maria. Det faktum att den fanns på den mest heliga platsen i templet säger oss redan hur nära och hur innerligt förenad Maria är med Gud: **Större än du är endast Gud!**⁵ utropar vi tillsammans med den helige Josemaría, med glädje och med känslan att vi måste. Förbundstavlor som Gud gav Moses visar Guds vilja att hålla fast vid detta förbund med sitt folk, om folket förblev förbundet troget. Den heliga Skrift berättar hur Israel, trots Herrens omsorg, upprepade gånger var otroget. Så var det inte med Jungfru Maria, för, som Paven understryker, **Maria är förbundsarken, eftersom hon tog emot Jesus; hon tog emot det levande Ordet, hela innehållet av Guds vilja och Guds sanning; hon tog emot Honom som var det nya och eviga förbundet, som nådde sin höjdpunkt när han offrade sin kropp och sitt blod: kropp och blod som härstammade från Maria.**⁶

Här upptäcker vi det första Jungfru Maria har att lära oss och som vi vill ta till oss på ett djupare sätt för att sätta det i praktiken: inbjudan att varje dag försöka vara så förenade som möjligt med Guds heliga vilja, i de behagliga stunderna och särskilt i andra stunder som är jobbiga och kräver försakelse. Troheten till Guds vilja under de svåra omständigheterna är det tydligaste beviset på att vår avsikt är ren och att vår vilja att följa Jesus på nära håll är fast. Minns ni inte det som den helige Josemaría sade i en bön till den helige Ande? *Jag vill vad du vill, jag vill därför att du vill, jag vill som du vill, jag vill när du vill...*⁷

På ett annat sätt understryker han samma slags beslut att vara trogen när han skrev: *Någon gång kanske du har tänkt med helig avundsjuka på den unge Aposteln Johannes, quem diligebat Iesus – som Jesus älskade.*

– *Skulle du inte tycka om att man kallade dig “den som älskar Guds vilja”? Gör vad du måste för att förverkliga det, dag efter dag.*⁸

Denna önskan kommer att bli verklighet om vi beslutsamt söker att identifiera oss med Herren under dagens alla händelser, med början i de mest obetydliga. *För dem som älskar, predikade vår grundare, är inga småsaker obetydliga. Kärleken gör våra handlingar stora till den grad att det mest vanliga ting kan nå heroiska höjder. Hur behaglig är inte troheten på denna punkt, de ständiga små självförsakelserna, i Guds ögon! Vad de förvandlar viljan! Vad de upphöjer själen! Vad du bidrar du till att göra andras liv behagligare med din trohet i dessa allra minsta förpliktelser!*⁹

Vår Fru handlade alltid så, och vi ser det på ett mycket konkret sätt vid människoblivandets stund och när hon stod vid korset och såg hur hennes Son led och hur han dog. Hon älskade Guds vilja på samma sätt, med samma glöd, i de andra omständigheterna i hennes liv: då hon ägnade sig åt hushållsarbetet hemma i Nazareth; när hon tog emot de personer som kom till

⁴ Heb 9:4.

⁵ S:t Josemaría, *Vägen*, nr 496.

⁶ Benedikt XVI, Predikan vid Jungfru Marias upptagelse till himmelen, 15/8 2011.

⁷ S:t Josemaría, *Självskrivet* manuskript, april 1934.

⁸ S:t Josemaría, *Forja*, nr 422.

⁹ S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse 1945.

henne för att få råd eller ett ord av tröst; när hon samtalade med Jesus och sina släktingar om de mest olika ämnena: alltid. Den nådens fullhet som Maria hade begåvats med sedan den första stunden av hennes obefläckade avlelse växte utan avbrott även då, i takt med hennes totala gen-svar till den helige Andes ingivelser.

Utöver att innehålla förbundstavlor, fanns i förbundsarken lite manna som Gud hade gett folket som näring under dess vandring i öknen. Denna näring (detta undervisade själve Jesus i talet om Livets bröd i Kafarnaum¹⁰) var ett tecken på eukaristin, Kristi sanna kropp och blod som vi bevarar i våra tabernakel under sakramentets slöja för att tillbe Herren och för att få näring av denna stora skatt. Han har blivit det nya mannat för oss som vandrar mot den eviga boningen.

Låt oss tänka på att Jungfru Maria är ett exempel på hur vi skall bete oss. Vem umgicks med Jesus på jorden med större finkänslighet och tillgivenhet än hon? Vem var mer uppmärksam på hans behov under alla åren i hans fördolda liv och i hans offentliga liv? Vem tog emot honom med större vördnad i den heliga kommunionen efter att Herren hade stigit upp till himlen och lämnat den ojämförliga gåva som hans offer och hans närvaro är i apostlarnas och deras efter-trädare i prästerskapet händer? Maria är verkligen den främsta *eukaristiska kvinnan*, som den salige Johannes Paulus II sade.

Låt oss lära oss en sak till då vi betraktar Jungfru Maria, *foederis arca*, förbundets sanna ark, som liturgin under denna högtid föreslår. Låt oss lära oss av henne att oftare och bättre umgås med Jesus Kristus i ordet och i eukaristin, i läsningen och betraktandet av Bibeln, i deltagandet eller firandet av mässan och i den heliga kommunionen. **”Människan lever nämligen *icke av bröd allena, utan av varje ord som utgår ur Guds mun*”, säger Herren. *Bröd och ord. Hostia och bön.***

*Utan dem kommer du aldrig att leva ett övernaturligt liv.*¹¹

Högtiden den 15 augusti får oss Guds barn i hans Verk att minnas samma dag år 1951 då den helige Josemaría, ledd av en övernaturlig oro som Gud ingav honom, besökte det heliga huset i Loreto för att viga Opus Dei åt Marias allra ljuvaste och obefläckade hjärta.

Vår Fader talade ofta om dessa omständigheter då vår Frus moderliga omsorg märktes på ett särskilt sätt. Han berättade ofta bland annat om det djupa intryck som inskriften över altaret gjorde på honom – *hic Verbum caro factum est*, här blev Ordet kött – tillsammans med överty-gelsen att Gud hade hört hans bön som orden lämnade i hans hjärta. Han nämnde detta livligt flera år senare: *Här, i ett hus byggt av människohänder, på en bestämd plats på den jord vi bor på, tog Gud sin boning (...). Jag var och förblir rörd: jag skulle vilja återvända till Loreto. Jag beger mig dit i tanken för att återuppleva Jesu barndomsår, då jag upprepar och betraktar detta Hic Verbum caro factum est.*¹²

Hans vördnad till Jungfru Maria hade alltid varit stor, men man kan tänka sig att den från denna stund växte snabbare och inte skulle sluta växa fram till hans hädanfärd till det himmel-ska hemmet. Nu vill jag få er att betänka en annan yttring som visar hur vår grundares sonliga fromhet till Jungfru Maria växte under den helige Andes vägledning. Jag tänker på de ord som han hörde djupt inom sig den 23 augusti 1971, dagen efter Jungfru Marias obefläckade hjärta, som då firades den 22:a: **Adeamus cum fiducia ad Thronum gloriae, ut misericordiam consequemur.**

Vår Fader befann sig på en plats i norra Italien där han arbetade och vilade. Under dessa år bad han till himlen för Kyrkan, för Påven, för Verket och för alla människor med särskilt stor intensitet. *Tidigare brukade jag inte be om något*, hade han sagt oss i förtroende i april 1970. *Jag gjorde så eftersom jag förstod att det var bättre att överlämna sig förtröstansfullt åt*

¹⁰ Jfr Joh 6:26-59.

¹¹ S:t Josemaría, *Vägen*, nr 87.

¹² S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 12-13.

Gud. Detta var bra i början, eftersom man på detta sätt kunde se att allt var från honom. Nu, däremot, tycker jag att min bön bör vara begärande, och jag förstår bättre den fulla kraft som Herrens ord har: Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas (Matt 7:7). Jag är övertygad om att vi måste be mycket, och jag vill överlämna min bön i Jungfru Marias händer som är tusen gånger välsignade.¹³

Några få veckor senare, den 6 augusti 1970, bekräftade Herren denna tanke för honom genom att driva honom till att be oupphörligen. **Clama, ne cesses!** löd det i den helige Josemarías själ, som ett eko efter profeten Jesajas ord¹⁴. Efter denna gudomliga ingivelse inledde han en rad besök till olika Mariahelgedomar i Europa och Amerika. Som jag precis skrev till er, fick han bekräftelse den 23 augusti 1971 på att det var nödvändigt att vända sig till Maria för att han skulle bli bönhörd.

Samma dag talade han förtroligt med don Álvaro och med mig, som han alltid gjorde och sade till oss: *Medan jag åt frukost i morse, ingav Herren dessa ord till mig. De är liksom ett svar på den gemensamma åkallan som säkert steg upp till himlen i går på Marias obefläckade hjärtas högtid, eftersom alla säkert bad mycket. Vi måste begära i vår bön och lita på Herrens barmhärtighet. Vi kan inte begära något i kraft av rättvisa! Om vi skulle kunna få en skymt av Guds rättvisa, skulle vi ligga på marken utan att förmå lyfta huvudet: så oändlig är hans fullkomlighet! Vi bör vända oss till hans barmhärtighet, till hans kärlek. Människans stackars hjärta begär direkt som om det vore en rättighet, och vi har inte rätt till något! Men vi kan fyllas av hans förtröstan på Marias medling, eftersom hans barmhärtighet är så oändlig att han inte kan låta bli att lyssna på sina barn, i synnerhet om de vänder sig till honom genom hans Moder.¹⁵*

Jag har kopierat vår Faders ord som han sade i förtroende med önskan att vi tar dem till oss på djupet. Jag talar ofta till er om bön (ni måste ha märkt det), eftersom den är det säkra sättet att få alla de nådegåvor som Kyrkan, Påven, Verket, människorna och var och en av oss behöver. Låt oss morgon och kväll anstränga oss inte bara för att göra vår betraktande bön så bra som möjligt, utan även vår begärande bön för så många böneämnen: med tro, med ödmjukhet, med uthållighet; med ständig frid och glädje, eftersom vi är Guds barn och Jungfru Marias barn och vi kommer alltid att segra.

Den 11 juli hade jag möjlighet att åka till Fatima, till *capelinha*, tillsammans med alla er. Vi var mycket förenade med era böneämnen och bad för Kyrkan, för Påven och hans medarbetare, för Verket och för hela mänskligheten. Det var lätt att tänka på de gånger då vår Fader åkte till denna "tillflyktsort", som han uttryckte sig, för att vara med var och en av hans barn då och i alla tider. Vad bra man har det med Jungfru Maria!

Jag har mycket att göra, även nu i augusti. Hjälp mig att med er ständiga förening göra mina uppgifter. Jag föreslår att ni återigen läser och betraktar det som vår Fader skrev med hänsyn till den gång han lyfte hostian i mässan den 7 augusti 1931¹⁶, eftersom bland dessa män och kvinnor som bör sätta Kristus på toppen av all mänsklig verksamhet finns du, min dotter, min son: tänk långsamt på det sätt som du förverkligar detta.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader
+ Javier

¹³ S:t Josemaría, Anteckningar från en vallfärd till Fatima, 14/4 1970.

¹⁴ Jfr Jes 58:1 (Vulgata).

¹⁵ Citerat i Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría*, s. 185.

¹⁶ Jfr S:t Josemaría, *Apuntes íntimos*, 7/8 1931, nr 217 (se A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", vol 1, s 380-381).